

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Zárdai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Zárdai István ügyvéd által képviselt felperesnek a Fekete és Társai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Fekete Zoltán ügyvéd által képviselt I. r. és a dr. Szabó és Mater Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Szabó Gyula Mihály ügyvéd által képviselt II. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Pest Megyei Bíróságon 11.P.20.598/2008. szám alatt folyamatban volt és a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21.053/2010/2. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a II. r. alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem és a felperes által előterjesztett csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán - a 2011. november 8-án megtartott tárgyaláson - meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet azzal tartja fenn hatályában, hogy a felperes köteles a II.r. alperesnek 15 napon belül a marasztalási összegnek a 2010. június 1. napjától 2011. február 9. napjáig a késedelemmel érintett naptári félétet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát is megfizetni.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A 192.000 (egyszázkilencvenkétezer) forint csatlakozó felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes gyermeke és jogelődje, néhai S. K. tulajdonát képezte a 2668/203. hrsz. alatti ingatlan, amelyet a felperes holtig tartó hasznélvezeti joga, valamint az U. Kft. javára 5.000.000 forint és járulékal erejéig bejegyzett jelzálogjog terhelt. A felperes és Cs. V. közös üzleti vállalkozásba akartak kezdeni, ehhez kölcsönre volt szükségük, amelyet H. Z. vállalt - ingatlan fedezet mellett - biztosítani részükre. Megbeszélésük alapján az 1997. január 13. napján megkötött szerződéssel S. K. és a felperes eladta az ingatlant 14.950.000 forint vételárért az I. r. alperes részére. A

szerződésben megállapodtak abban is, hogy az eladók a teljes vételár visszafizetésével 1997. április 13. napjáig elállhatnak a szerződéstől, de ha ezzel a jogukkal nem élnek, az ezt követő három napon belül kötelesek az ingatlant kiürítve a vevő birtokába adni.

Az eladók a vételárból az ingatlant tehermentesítették, de a szerződéstől nem álltak el, és az ingatlant sem bocsátották az I. r. alperes birtokába, aki azt 1997. április 23-án vette erőszakkal birtokba. Az I. r. alperes 1997. április 24-én kelt nyilatkozatában elismerte, hogy a felperestől 4.000.000 forint értékű ingóságot vett át megőrzésre. Az ingatlan kiürítésére az I. r. alperes megbízása alapján 1997. április 28-án került sor, amelynek során S. K. is közreműködött, aki ekkor elismervényt adott az I. r. alperes részére azzal, hogy onnan az összes ingóságát átvette és elszállította.

Az I. r. alperes 1997. május 9-én 15.000.000 forintért eladta az ingatlant a II. r. alperes részére, aki ekkor az ingatlanon birtokba is lépett. A földhivatal az I. és II. r. alperesek tulajdonjogát ezen per befejezésének eredményétől függő hatállyal jegyezte be az ingatlannyilvántartásba. Az eljárás során az I. r. alperes 2008. március 13-án a felperessel szemben fennálló teljes követelését a II. r. alperesre engedményezte.

A felperes keresetében kérte az adásvételi szerződések érvénytelenségének a megállapítását, az eredeti állapot helyreállítását, a II. r. alperes kötelezését az ingatlan birtokba bocsátására és tulajdonjoga visszajegyzését az ingatlannyilvántartásba. A II. r. alperest az ingatlan után használati díj megfizetésére, az I. r. alperest pedig az ingóságok 4.000.000 forintos értékének a megtérítésére, valamint ezen összegek kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az eljárás során a Fővárosi Ítéltábla jogerős rész- és közbenső ítélettel megállapította az adásvételi szerződések érvénytelenségét, kötelezte a II. r. alperest az ingatlan felperes részére történő birtokba adására, míg az eredeti állapot helyreállítása és az ingók értéke körében az eljárás folytatását rendelte el.

A folytatólagos eljárás során a felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze a II. r. alperest 1997. májusától az ingatlan használati díjának és kamatának - 2008. július 1-éig összesen 32.830.000 forintnak - valamint az I. r. alperest az ingóságok 4.000.000 forintos értékének és ennek az 1997. májusától számított kamatainak a megfizetésére.

Az alperesek változatlanul a kereset elutasítását kérték. A II. r.

alperes a használati díj iránti igényt eltúlzottnak tartotta és kérte kötelezni a felperest a 14.950.000 forint és ennek 1997. január 13-ától járó kamatai, valamint 6.642.000 forint értéknövelő beruházása továbbá az általa kifizetett vagyonátruházási illeték és ezek kamatai megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. r. alperesnek 14.950.000 forintot, és kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 4.000.000 forintot és ennek 1997. május 1. napjától járó késedelmi kamatát. Megkeresni rendelte a földhivatalt, hogy a felperes tulajdonjogát - teljesítésének igazolása mellett - eredeti állapot helyreállítása és öröklés jogcímén az ingatlannyilvántartásba jegyezze be. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította.

Az ítélet indokolása szerint az alperesek között létrejött engedményezési szerződés folytán a felperesnek a II. r. alperes részére kell megtéríteni az általa elismerten átvett 14.950.000 forint kölcsönösszeget, továbbá ezzel elhárult a kifizetett vételár kamata, és az ingatlan használati díja egymásba történő beszámításának az akadályai is. Az e tekintetben előterjesztett igények kioltják egymást, ezért a feleknek egymással szemben további fizetési kötelezettsége nem állt fenn. Hivatkozott e körben a szolgáltatás és ellenszolgáltatás egyensúlyára, és az 1/2005. számú Polgári jogegységi határozatra is.

A II. r. alperes által az ingatlanon végzett beruházások az eltelt tizenkét- tizenhárom éves időszak alatti avulás és használat miatt jelenleg már értéknövelő tényezőt nem jelentenek. Az egyetlen 2008-ban végzett beruházás a beszerzett szakvélemény szerint állagfenntartó jellegű volt, ráadásul hibás, így csak károsító hatása áll fenn.

A felperes tehát 14.950.000 forint visszatérítés fejében, körülbelül 53.000.000 forint értékű ingatlant kap ugyan vissza, de azt 13 éven keresztül nem használhatta és át kell vennie a II. r. alperes - általa nem kívánt - átalakításait is. A II. r. alperes részére megtérül az 1997-ben az ingatlan megszerzésére fordított összeg és az ingatlant 13 éven át, egészen a beruházásai elavulásáig használhatta.

A felperes kényszer, fenyegetés hatására hagyta el az ingatlant, majd annak kiürítését is az I. r. alperes intézte. Az ekkor készült nyilatkozat bizonyítja, hogy az I. r. alperes 4.000.000 forint értékben átvett tőle - tételelesen meg nem jelölt - ingóságokat. S. K. későbbi, saját tulajdonában álló ingóságaira vonatkozó nyilatkozata önmagában nem igazolja ezen ingóságok visszajuttatását, mert az általa működtetett grafikai stúdió jelentős értéket képviselő eszközei is az ingatlanban voltak, így

nem állapítható meg, hogy az abban feltüntetett vagyontárgyak a felperes tulajdonát képező ingókat jelentették volna. Köteles volt ezért az I. r. alperes az ingók ellenértékének és kamatainak a megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen valamennyi fél fellebbezett. A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a felperesnek a II. r. alperes javára történő marasztalását 4.517.798 forintra leszállította, míg az I. r. alperessel szembeni keresetét elutasította. A perköltség viselésre vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatva a II. r. alperest a felperes részére 1.600.000 forint perköltség, valamint az állam javára 750.000 forint illeték és 289.399 forint megelőlegezett költség, míg a felperest az I. r. alperes javára 400.000 forint és ÁFA összegű munkadíj megfizetésére kötelezte. Marasztalta továbbá a II. r. alperest a felperes javára 600.000 forint és áfa összegű fellebbezési eljárási költségben, a le nem rótt fellebbezési illetékben, és kötelezte a felperest az I. r. alperes költségeinek viselésére.

A jogerős ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes az engedményezésre tekintettel 14.950.000 forint megfizetésére köteles a II. r. alperes javára. Elfogadta azt is, hogy az egyenértékűség elvét szem előtt tartva a felperes használati díj valamint a II. r. alperes kamatkövetelése egymásba beszámítható volt és azok kioltották egymást. Egyetértett továbbá az elsőfokú bíróság álláspontjával az ingók vonatkozásában előterjesztett felperesi igény körében is.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy a Ptk. 329. §-ának (3) bekezdése értelmében a kötelezett az engedményessel szemben érvényesítheti azokat a kifogásokat, és beszámíthatja azokat az ellenköveteléseket, amelyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállott jogalapon keletkeztek. A felperesnek az I. r. alperessel szemben érvényesített követelése megfelelt ezeknek a feltételeknek, és mivel ez az összeg kívül esett az eredeti állapot helyreállításának körén, az után a felperest késedelmi kamat illette meg. A tőkeösszeg és annak 1997. május 1. napjától számított kamatai összesen 10.432.202 forintot tesznek ki, ezért a két összeg egybeszámításával a másodfokú bíróság a felperes II. r. alperes felé fennálló fizetési kötelezettségét 4.517.798 forintra leszállította, míg a felperes I. r. alperessel szembeni keresetét elutasította és ennek megfelelően rendelkezett a perköltségek viseléséről is.

A jogerős ítélettel szemben a II. r. alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság azt az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően helyezze azt hatályon kívül, és kötelezze az elsőfokú bíróságot új eljárás

lefolytatására, és új határozat hozatalára. Másodlagosan annak hatályon kívül helyezésével a másodfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte, harmadlagosan a jogerős ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását, negyedlegesen a jogerős ítélet megváltoztatásával a gazdasági körülmények figyelembevételével és az arányosság követelményeknek szem előtt tartásával kérte az adásvételi szerződések határozathozatalig terjedő időre való hatályossá nyilvánítását, míg ötödlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével a viszontkeresetében foglaltaknak történő helytadást kért.

A felülvizsgálati kérelem indokai szerint a jogerős ítélet tévesen értelmezte az 1/2005. Polgári jogegységi határozatot, figyelmen kívül hagyva, hogy olyan gazdasági változások következtek be, amelyek a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás értéke közötti egyensúly megbomlásához vezettek. A II. r. alperes ezek következtében olyan méltánytalan hátrányt szenvedett, amelynek a hivatkozott jogegységi határozat éppen a kiküszöbölésére irányult. Az időmúlás következtében megváltoztak az értékviszonyok, az 1997. évi forgalmi érték megállapítás 2010-ben az aránytalanság orvoslására nem alkalmas, mert az ingatlan értéke ma már 40-50 millió forint. Az ügyben ezért a szerződés hatályossá nyilvánítására és az arányosság helyreállítására lett volna lehetőség. Megsértette a jogerős ítélet a Ptk. 237. §-ának (1) - (4) bekezdésében foglaltakat is, mert a pénzzolgáltatást olyan mértékben kellett volna megállapítani, amely alkalmas az arányosság megteremtésére és figyelmen kívül hagyta a Ptk. 4. §-ának (1) - (4) bekezdésében rögzítetteket.

A bíróságnak olyan helyzetet kellett volna teremtenie, hogy az egyik fél se kerüljön a másik rovására aránytalanul kedvezőbb helyzetbe. Az ettől eltérő döntés figyelmen kívül hagyta a 1/2010. (VI.28.) PK véleményben foglaltakat, mert nem gondoskodott az egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának fenntartásáról. Ezt támasztja alá egyébként az ilyen jellegű ügyekben kialakult másik álláspont is, amely szerint az eredetileg fennállt értékegyensúly fennmaradását azért kell biztosítani, hogy egyik fél részéről se következhesen be jogalap nélküli gazdagodás.

A jogerős ítélet a használati díjaknál nem vette figyelembe a II. r. alperes által számlával igazolt díjakat, holott ténykérdés, hogy a II. r. alperes milyen bérleti díjért adta ki az ingatlant. Az ettől való eltérés iratellenes és további aránytalanságot eredményezett, nem lett volna mód ugyanis a kamat és a használati díjak egymásba való beszámítására.

Az alperesek között csak részengedményezés jött létre, az I. r. alperes nem engedményezhette a felperes vele szemben fennálló követelését, mert nem volt annak jogosultja, tartozásátvállalásra

pedig nem került sor. Helytelenül értékelte ezért a másodfokú bíróság a Ptk. 328. §-ának (1) - (4) bekezdésében, és a 329. §-ában foglaltakat.

Az ingók tekintetében az I. r. alperessel szemben a büntetőeljárás során nem született döntés, ami azt jelenti, hogy a jogerős ítélet ezzel kapcsolatos megállapításai alaptalanok.

A szerződések az ingatlan értékét 14.950.000 forint körüli összegben támasztották alá, ezért nem helytálló a jogerős ítéletnek az a hivatkozása, amely szerint 21.500.000 forint volt a reális érték. A II. r. alperes az ingatlannyilvántartásban bírva, jóhiszeműen, ellenérték fejében szerezte meg az ingatlant. Az előzményekről nem volt tudomása, így a perre nem adott okot és a büntetőeljárásban sem volt érintett.

A II. r. alperest tűrésre kötelezték, egy jóhiszeműen megvásárolt ingatlan miatt került perbe, így nem tekinthető a felperes vele szemben túlnyomó részben pernyertesnek. A felperes a részére megítélt ügyvédi munkadíj felmerültét nem igazolta és nem döntött a bíróság a II. r. alperes által fizetett vagyonátruházási illeték visszatérítéséről sem.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseinek a hatályában való fenntartására és a II. r. alperes perköltségekben való marasztalására irányult.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a bíróság kötelezze a II. r. alperest 6.400.000 forint tőke és ennek 2007. október 17-étől 2010. június 1. napjáig járó kamatai megfizetésére. Előadta, hogy a II. r. felperes 2007. októbere helyett csak 2010. júniusában adta - végrehajtás útján - a birtokába az ingatlant és ezen időszak alatt azt bérbeadás útján hasznosította. A felperes ezért ezen időszakra követelt tőle 6.400.000 forint összegben használati díjat, amelyről azonban a jogerős ítélet - megsértve a Pp. 213. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat - nem döntött, és azzal indokolásában sem foglalkozott.

A felülvizsgálati kérelem kisebb részben alapos, míg a csatlakozó felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A másodfokú bíróság a kellő mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállás alapján hozott - lényegét tekintve - a jogszabályoknak megfelelő döntést a felperes még jogerősen el nem bírált keresete és az alperes viszontkeresete tárgyában.

A II. r. alperes az eljárás során ellenkérelmében és

viszontkeresetében sosem jelölt meg olyan összeget, amelyre a megbomlott értékegyensúly helyreállítása érdekében tartana igényt. Az ügyben utoljára előterjesztett - a korábbi beadványaival megegyező - előkészítő iratában kizárólag a 14.950.000 forint tőketartozás, az értéknövelő beruházások ellenértéke és az illeték, valamint ezek kamatai megfizetésére kérte kötelezni a felperest (2010. április 8-án kelt 60. sorszámú beadvány). A szerződés érvénytelenségére tekintettel előterjesztett 14.950.000 forintot kitevő igényének a jogerős ítélet teljes egészében helyt adott, csak abba és kamataiba, használati díj, illetve egyéb az engedményezővel szemben fennállt követelések kerültek beszámításra. A Pp. 215. §-ában foglaltakra figyelemmel tehát eleve nem volt lehetőség - ezen a jogalapon - a felperes magasabb összegű marasztalására.

A hivatkozott 1/2005. Polgári Jogegységi határozat alkalmazásának akkor van helye, ha a szerződés megkötésekor a felek a szolgáltatásért azzal egyenértékű ellenszolgáltatás teljesítésében állapodtak meg és azok teljesítése meg is történt. A perbeli esetben meghozott jogerős közbenső ítélet szerint azonban az adásvételi szerződés színlelt volt, kölcsönszerződést leplezett, amely jogszabályba ütköző módon került adásvételi szerződéssel biztosításra. Az ilyen tartalmú jogerős döntéstől nincs mód az eltérésre, ezért megállapítható, hogy adásvétel a felek között nem jött létre, vételár - a felek közötti alku eredményeként - nem került meghatározásra. A felperes az ingatlan forgalmi értékétől függetlenül meghatározott összegű kölcsönt vett fel, így a Ptk. 237. §-ának (1) bekezdése szerint csak annak és kamatainak a visszafizetésére lehet köteles. Nem volt tehát olyan értékarányos, de érvénytelen adásvételi szerződés, amelyre tekintettel az értékegyensúly fenntartásáról kellett volna gondoskodni.

A másodfokú bíróság által helyesen értelmezett és alkalmazott Ptk. 329. §-ának (3) bekezdése alapján a felperes az engedményes II. r. alperessel szemben beszámíthatta azt az ellenkövetelését, amely az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkezett. A felperes kárigénye annak felmerülésekor 1997-ben keletkezett, amikor az ingóságokat nem kapta meg az I. r. alperestől, ezért nem volt akadálya a beszámításnak. A követelés beszámítása nem azt jelenti, hogy a II. r. alperes ne lenne jogosult a fennmaradó összegre, hanem csupán annyit, hogy azt nem a felperestől, hanem szerződéses partnerétől, az I. r. alperestől követelheti.

A jogerős ítélet a felperes ingókkal kapcsolatos kárigényének nem azért adott helyt, mert az I. r. alperes bűncselekményt követett el az ügyben, hanem azért mert az általa írt - teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt - nyilatkozattal szemben nem tudta bizonyítani azt, hogy az ingókat visszajuttatta volna a

tulajdonosának. A nyilatkozat adásának körülményei valamint a Szokol Krisztián által adott elismervény tartalmának feltárása körében volt jelentősége annak, hogy a felperes és gyermeke kényszer hatására - az I. r. alperes által szervezett kiürítés folytán - kerültek ki az ingatlan birtokából. Az ezekkel kapcsolatos tények nem a büntetőeljárás, hanem az ebben a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen kerültek megállapításra.

A felperes és az I. r. alperes között létrejött szerződés - a már kifejtetteknek megfelelően - nem volt értékarányos, így a szolgáltatások haszna, azaz a kamat és a használati díj sem biztos, hogy egyenértékű volt. Az ügyben kirendelt szakértő véleménye alapján az ingatlan használati díja meghaladta a kamatok mértékét, azaz ebből eredően a felülvizsgálati kérelmet ebben a tekintetben előterjesztő II. r. alperes jutott a nagyobb értékhez, reá nézve kedvezőbb döntés tehát ennek figyelembevétele mellett sem volt hozható. Helyesen foglalt állást a jogerős ítélet abban a kérdésben is, hogy miután a II. r. alperes volt az ingatlan birtokában, azt ő használhatta, ezért ha azt bérbeadás útján egyáltalán nem hasznosítja, akkor is köteles a használati díj megfizetésére. A használati díj fizetési kötelezettség szempontjából tehát közömbös az, hogy a II. r. alperes az ingatlant mennyiért adta bérbe, mert fizetnie kell abban az esetben is, ha azt maga használta, vagy üresen hagyja és elmulasztja annak bármilyen módon történő hasznosítását. Az arra jogosult felperes ugyanis ez esetekben is el volt zárva a hasznosítás lehetőségétől, ami részére ilyen összegű vagyoni hátrányt okozott.

A II. r. alperes az átruházási illetéket nem a peres eljárás kapcsán róta le, annak megfizetése nem a felperes részére történt és nem is az általa tanúsított valamely jogellenes magatartás folytán. Nem áll fenn tehát olyan jogcím, amely alapján a felperes kötelezhető lenne annak megfizetésére, a visszatérítést - amennyiben annak jogszabályi feltételei fennállnak - a II. .r. alperes az illetékes állami adóhatóságtól kérheti.

A felperes nem az ingatlannyilvántartásban bízva, jóhiszeműen és ellenérték fejében vásárolta meg az ingatlant, hiszen az I. r. alperes tulajdonjoga az adásvételi szerződés megkötésekor nem volt bejegyezve, arra később is csak a per befejezésétől függő hatállyal került sor. A perbe a II. r. alperes az általa ilyen módon megkötött adásvételi szerződés, valamint az I. r. alperessel kötött engedményezés folytán került, ezért helyesen határozták meg a pernyertesség pervesztesség arányát is. A megállapított ügyvédi munkadíj nem volt eltúlzott, megfelelt az ügyben irányadó 8/2002. (III.30.) IM rendeletben foglaltaknak és arányban állt az igen hosszú ideig folyamatban volt ügyben kifejtett tényleges ügyvédi tevékenységgel is.

A jogerős ítéletet a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes a kamat és a használati díj fizetési kötelezettség egyenértékűségére tekintettel nem támadta, kizárólag a II. r. alperest birtokba adásra kötelező döntés meghozatalától a tényleges birtokba adásig terjedő időszakra kérte a használati díj megállapítását. A Pp. 275. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel tehát az, hogy a Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a nem értékarányos szerződés alapján nem feltétlenül volt megállapítható a hasznok egyenértékűsége, nem vezethetett a jogerős ítélet ez okból történő hatályon kívül helyezéséhez, annak érdekében, hogy megfelelő bizonyítás lefolytatásával az esetleges értékkülönbség feltárássra kerülhessen.

A csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel érintett időszakra - a felperes által nem vitatott egyenértékűségekre figyelemmel - nem jár használati díj, mert a felperes sem teljesítette fizetési kötelezettségét a II. r. alperes részére, azaz változatlanul fennállt a kamatfizetési kötelezettsége. A kiürítésről a jogerős rész- és közbenső ítélet határozott, ezért a II. r. alperesnek kellett elől járnia a teljesítéssel, azaz az ingatlan birtokba bocsátásával, amely kötelezettségének 2010. június 1. napjával eleget is tett. Ezzel a felperes jogerős ítélet alapján történt teljesítéséig éppen a II. r. alperes került olyan helyzetbe, hogy sem az ingatlan, sem a pénz használatára nem volt lehetősége, ezért alappal tartott igényt - erre az időszakra - a felperes pénztartozása utáni késedelmi kamatokra.

A Legfelsőbb Bíróság a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet azzal tartotta fenn hatályában a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján, hogy a felperes köteles a II. r. alperesnek az ingatlan kiürítésétől a pénz kifizetéséig terjedő időszakra késedelmi kamatot is fizetni.

A II. r. alperes felülvizsgálati kérelme kis részben vezetett eredményre, míg a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme megalapozatlan volt, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint úgy határozott, hogy mindegyik fél viseli a saját felmerült költségét.

A felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. november 8.

*Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Puskás Péter s.k. előadó
bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró*

*A kiadmány hitelével:
tisztviselő*